

pune problema cuplului, un joc al coincidențelor în care tinerelor perechi, chiar dacă par a fi legate pe veci, despărțirea le dă târcoale. Sub conducerea regizoarei Ada Lupu, tinerii actori au încercat să dea naștere unei comedii de moravuri cu alură fals superficială. Tensiunea psihică și fizică, în jocul lor de societate, anticipează unele momente esențiale ale propriei existențe. Un text actual, o reprezentație pe alocuri monotonă în care Dragoș Câmpan (*Patrick*), având și o partitură generoasă, înviorează ansamblul. Un spectacol plin de candoare și sensibilitate.

Penultima zi a festivalului începe cu un simpozion, moderat de Marinela Țepuș, cu tema: *Critica de teatru, între profesionalism și hobby*. Ce înseamnă profesionalismul în contextul criticii? Ce înseamnă hobby din perspectiva cronicarului? Se poate numi, pentru un critic avizat, această meserie un hobby sau se poate trăi din aceasta? Aceste întrebări, puse de reporterii ale ziarelor și posturilor de radio și TV locale și-au găsit răspunsurile în problemele expuse și argumentate de Marinela Țepuș.

Având ca interpreți pe Vasile Pieca și Daniela Cristea Butușină, spectacolul cu piesa *Tigrul* de Murray Schisgal are loc în aceeași zi a maratonului teatral piteștean. Spectacolul teatrului-gazdă, jucat în cocheta sală Studio 125, proiectată de Liviu Ciulei în 1974, a avut un impact puternic asupra publicului, mai ales datorită revenirii în Teatrul piteștean a regizorului Mihai Radoslavescu.

Tot Teatrul „Al. Davila” ne propune, pentru ultima zi a festivalului, *Domnișoara Iulia* de A. Strindberg. O reprezentație cu acest spectacol am văzut-o în vară. Pe cea din cadrul festivalului nu am văzut-o, dar am auzit că trupa teatrului piteștean nu și-a dezamăgit publicul fidel.

Directorul teatrului-gazdă, Radu Baltazar, spunea: „*Festivalul Național al Studiourilor de Teatru s-a născut din nevoia de a deveni gazda unei forme experimentale care își caută și își va căuta mereu perfecțiunea...*”

Aș mai adăuga, în încheiere, că reușita acestei ediții îi poate determina pe cei implicați în organizare să procedeze astfel încât la anul, având ocazia revenirii în Pitești, să vedem un festival cu o mai mare întindere și de ce nu, unul competitiv.

Marinela ȚEPUȘ

Teatrul „Alexandru Davila” – între destin și dorință de afirmare

Cum se întâmplă adesea când ajungi într-un loc necunoscut, am avut o strângere de inimă intrând în Teatrul „Alexandru Davila” din Pitești. Nu știu actorii, nu am habar de spectacolele care se joacă acolo și pentru cine...

Am fost invitată să moderez un colochiu, inspirat intitulat „*Critica de teatru – între profesionalism și hobby*”. Participanții la discuție ar fi trebuit să fie actori și jurnaliști piteșteni. Aproape că mă resemnasem, spunându-mi: „Ce va fi, va fi!”, când

Daniela CRISTEA BUTUȘINĂ și Vasile PIECA.

am putut constata că Teatrul „Alexandru Davila” este condus de un director stilat și cu simțul umorului, Radu Baltazar, sprijinit de fostul director (acum director al Direcției Județene de Cultură), Sebastian Tudor. Doi oameni care vor să facă multe, dar din păcate, cu bani puțini. Cum se întâmplă în România!

Teatrul „Alexandru Davila” are două săli de spectacol, una, clasică, elegantă, cu scenă italiană, bine dotată tehnic, și una mică, de studio, concepută chiar de

regizorul Liviu Ciulei și de scenograful Dan Jitianu. Intimă, multifuncțională. În aceasta din urmă am văzut premiera cu *Tigrul* de Murray Schisgal, prezentată în cadrul Festivalului Teatrelor de Studio. Un spectacol fără pretenții de teatru-experiment, curat, realizat onest de către regizorul Mihai Radoslavescu, cu concursul actorilor Daniela Cristea Butușină și Vasile Pieca și a scenografei Lia Miruna Varodi.

O comedie amară, cu două personaje care se „ciocnesc” într-o viață ce nu ar fi trebuit să le prilejuiască întâlnirea. El – poștaş, dar care visase să cucerească universul; ea – soție de om bogat, neglijată, dezabuzată, plină de frustrări. În felul lor, amândoi, niște ratați. Poștaşul o răpește pe femeia, despre care crede că este foarte fericită, pentru a o ucide în chip simbolic. E un act de revoltă. Un avertisment dat unei lumi indiferente și corupte. Rezultă însă o neașteptată poveste de dragoste, tulburătoare, cu fine accente comice. Tigrul cel fioros se dovedește a fi de jucărie. O jucărie în mâna destinului și care poate fi manevrat cu abilitate de către această femeie cu personalitate puternică.

Regizorul a mizat, mai ales, pe interpretarea actorilor. Într-un decor minimal și învăluiri de o lumină oarecare (de serviciu), artiștii au fost obligați să ni se arate impudic, aflându-se la (prea) mică distanță de public. Este șansa sau neșansa lor, când e vorba de o sală-studio. Și ei ne pot într-adevăr magnetiza cu privirea, cu gesturile cele mai subtile, sau ne și pot agresa prin mișcări ample, necontrolate. În acest context, mi s-a părut cam agresivă apariția lui Vasile Pieca, actor cu real potențial dramatic, dar care face risipă de mijloace (se fâțâie de colo până colo, inutil, strigă fără rost), în vreme ce evoluția Danielei Cristea Butușină a fost mult mai adecvată, cu schimbări de stare, cu mici modulații ale vocii, cu gesturi elocvente. Excesiv simulat, războiul bărbatului cu lumea, cu sistemul; temperată, convingătoare exprimarea ei, cu o conduită austeră, bine aleasă.

Îmbrăcați inadecvat (e inadmisibil ca, atât de aproape de spectatori și sub o lumină foarte crudă, actorul să joace un spectacol întreg cu bustul gol, oricât de naturalistă s-ar dori a fi montarea, iar marea doamnă să poarte un costum galben ridicol și un furou de la second hand!); luminați prost, actorii s-au refugiat în text. Au încheiat o poveste de fiecare zi, cu mari ratări, cu mici împliniri, cu dorința de a ajunge măcar la o dragoste autentică. Publicul a primit cu căldură reprezentația.

Marea părere de rău a artiștilor piteșteni (nu doar a celor doi) este aceea că despre ei nu prea are cine să scrie. Arta scenică e oricum efemeră, spectacolele mor repede, după câteva reprezentații, și în urma lor nu rămân decât câteva fotografii și afișe. Pentru că jurnaliștii care consemnează apariția premierelor la Pitești sunt aceiași care scriu și despre incendii, și despre „învolburările” politice, și despre violuri ori crime. Nu există nici jurnaliști specializați și nici rubrici de cultură în paginile ziarelor locale. Există, însă, un Festival al Teatrelor de Studio, care ar putea revigora activitatea culturală din urbe. Cu eforturi susținute, această manifestare ar putea aduna pentru câteva zile spectacole de gen importante, oameni de teatru, critici care să anime peisajul cultural al orașului. Poate că se va întâmpla aceasta într-un viitor apropiat, dar, până atunci, fac apel către colegii mei, rugându-i să răspundă invitației Teatrului „Alexandru Davila” de a-i vedea producțiile... sperând că această invitație va veni curând!

Teatrul „Alexandru Davila” din Pitești – Tigrul de Murray Schisgal. Regia: Mihai Radoslavescu. Scenografia: Lia Miruna Varodi. Cu: Daniela Cristea Butușină și Vasile Pieca.